

heder, der havde været medbestemmende. Disse Ord havde den højtærede Justitsminister strøget, og saa ventede jeg, at den højtærede Justitsminister skulde have fortsat: „for deri var jeg ikke enig med ham“. Men saa fortsætter den højtærede Justitsminister: „men Udtrykket var rigtigt“. Hvis Udtrykket var rigtigt, var det underligt, at den højtærede Justitsminister fandt det rigtigt at stryge det, og det vilde have været rimeligt, om han allerede i den Offentliggørelse, han fremkom med, havde taget disse andre Ting med i Stedet for at møde med dem bagefter. Hvor meget disse andre Ting betyde for den højtærede Justitsminister, ved jeg ikke rigtigt.

Den højtærede Justitsminister sagde noget om, at han opfattede Dr. Muus som en Lægernes Oldemand, og denne Lægernes Oldemand talte kun Lægernes Interesser overfor Staten, og dette misbilligede den højtærede Justitsminister. Jeg ved ikke, i hvilken Grad dette har været Tilfældet. Til en vis Grad hører det til Dr. Muus' Embede netop at tale Lægevidenskabens Standpunkt overfor Staten. Det Embede, han beklædte, var et Embede, der satte ham i Spidsen for Statens lægekyndige Raadgivere, og den første Opgave for ham var naturligvis at tale den lægevidenskabelige Opfattelses Sag. Overfor dette staa Justitsministeriet som Kontrol i første Række, der skal varetage de Interesser fra modsat Side, som kunne komme i Strid med Lægevidenskaben paa det ene eller andet Punkt. Selvfølgelig skulle Lægevidenskabens Repræsentanter ogsaa tage Hensyn dertil under saadanne Forhandlinger, men deres første Opgave efter den Lov, der er given, er at tage det rent lægevidenskabelige Standpunkt, hvilket selvfølgelig ikke er det samme som at forsvare alt, hvad en Læge har gjort. Forholdet er dette, at man kan strides om, hvem der har været Lægernes Talsmand i denne Sag. Dr. Muus var paa et givet Tidspunkt Talsmand for Dr. Langhoff, men han talte paa den anden Side imod den Læge, der havde at gøre med Sakskebings Sindssygeanstalt, idet han mente, at han ikke var kvalificeret til at arbejde ved denne Anstalt paa en forsvarlig Maade. I det hele kan det siges, at Bestræbelserne fra Sundhedsstyrelsens Side for at forbedre Forholdene paa Sakskebings Sindssygeanstalt — de være mere eller mindre berettigede Bestræbelser i sig selv — i hvert Fald vare Udtryk for en Varetagelse netop af Befolkningens og de almindelige Samfundsinteresser. Sundheds-

styrelsen har altsaa ikke hævdet Lægeinteresser alene. Det var da ogsaa ganske uklart efter den højtærede Justitsministers Fremstilling, hvilken Betydning han tillægger den Udtalelse, at Dr. Muus skulde være Lægernes Oldemand. Han fremførte kun eet Eksempel derpaa, og i dette Eksempel gjaldt det for Resten ikke Lægerne, men Apotekerne. Det var Spørgsmaalet om Haandkøb fra Apoteker. Men Forholdet er det, at naar Dr. Muus handler her, handler han ikke selvstændigt og alene, han handler som Udtryk for Apoteker-raadet, under hvilket dette Spørgsmaal henhører. Ifølge den paagældende Lovs § 11, som handler om Forretningsgangen, gives der følgende Bestemmelse: „De til Sundhedsstyrelsens Forretningsomraade henhørende Sager behandles af vedkommende samlede Afdeling: henholdsvis Lægeraadet eller Apotekerraadet. Mindre vigtige Sager kunne behandles af Formanden alene, for Apotekerraadets Vedkommende dog kun i Forening med Næstformanden.“ Denne Sag er i hvert Fald behandlet af Apotekerraadet sammen med Dr. Muus, og hvis Dr. Muus har noget Ansvar paa dette Punkt, deler han det med Apotekerraadet, ligesom det i det hele taget maa siges, at den Bebrejdelse, som den højtærede Justitsminister her rettede imod Dr. Muus, at han i særlig Grad skulde have talt Lægernes Interesser paa en, som det synes, efter Justitsministerens Fremstilling i visse Øjeblikke uforsvarlige Maade, rammer hele den samlede Sundhedsstyrelse, som fuldt ud har været enig med Dr. Muus i hans Varetagelse af disse Interesser. Hvis den højtærede Justitsminister mener, at Dr. Muus paa dette Punkt har handlet uforsvarligt, har den samlede Sundhedsstyrelse handlet lige saa uforsvarligt som Dr. Muus, og saa maa den højtærede Justitsminister rette sit Angreb ikke alene imod ham, men imod den samlede Sundhedsstyrelse. Det var imidlertid kun i Dag og kun i en Del af den højtærede Justitsministers Tale, at dette Hensyn til Lægerne skødes frem. Det, han i Virkeligheden lægger Vægten paa, det var og blev den samme enkelte Sag, som har været afgørende i hans Redegørelse til Offentligheden, og den vil jeg tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om.

Med Hensyn til denne Sag er der to Ting, som den højtærede Justitsminister har bebrejdet Dr. Muus, og af disse to Ting lægger han afgørende Vægt paa den ene. Den ene er, at Dr. Muus ikke i sin Tid omtalte for ham de Rygter,